Am uitat să mor

On Aprilie 27, 2017

Nu încerca să te împotrivești curgerii vieții înainte de a fi trecut pragul impus de determinismul ei.

Am crezut mereu că o viziune poate fi schimbată, că un mod de gândire poate fi răsturnat la 90 de grade ca într-o oglindă ce caută să controleze și să domine cu orice preț realitatea. La mijloc era conținutul intern al conștiinței umplut până la refuz de dorința construirii unui destin. Mai cu seamă eram un naiv, un ansamblu cu desăvârșire fals și convențional între cauzele și efectele aflate deasupra înțelegerii mele, foarte diferit de felul în care eram atunci când îmi slujeam idealurile de viață cu aruncarea unei priviri binevoitoare către un viitor ancorat în făgăduințele lui Dumnezeu.

Ce puteam să cer de la un tânăr familist care vedea lumea încă în culorile roz ale motivelor de basm, prin liniile rotunjite ale posibilității de a fi un erou al lumii libere și prospere, pașnice în tot ce ea are de oferit, producând un fel de refugiere într-un spațiu fantastic în care totul este posibil? Nu că am devenit altul, străin ființei proprii, un om văzându-se în întuneric și în izolare completă, fără nicio plasă de siguranță, dar acum cred că viziunile nu pot fi schimbate, ele pot fi doar adaptate, laborios interpretate drept încă o probă a obsesiei față de știință și cuceririle ei.

Virusul era inversul prezenței suflului divin în făptura mea, era condiția de a-mi asuma negarea realității pitită printre umbrele nepieritoare ale unei cu totul alte naturi, uriașe năluciri ale lucrurilor sensibile și lumești. Şi el se răspândea vertiginos către periferia nemărginită a unei umanități reci, decăzute, dureroase, sfârtecate, în care omul era mereu singur, iremediabil compromis.

Leadership: Ești slăbiciunea unui om care se vede pe sine ca un admirator profund al artei de a trăi, dar incapabil să o creeze sub un nume propriu?

Numele meu este Gerry Lane, sunt cercetător de profesie. Am uitat să mor. Neînvins de prilejul satisfacerii unei drame de o mare intensitate, a simțirii bolnăvicioase, parcă dincolo de timp, de o sută de ori mai intensă decât orice răsturnare de forțe între bine și rău. Sau mai bine zis, moartea a uitat de mine, așa cum artistul uită de oboseala drumului și parcă se umple cu energie când ia parte la finalizarea unei picturi deosebite. Pentru mine moartea era ceva care se întâmpla întotdeauna altora, în vârtejul unei chemări spre uitarea cea mai neagră din care sorbeam doar vaietul prelung al despărțirii de trecut.

O acceptam ca un fapt inevitabil, o pată neagră într-un cerc arzător, privind-o ca o perspectivă foarte îndepărtată, aproape ireală, cuprinsă de mușchiul unei inimi pe care o cunoșteam dar nu-i mai auzeam bătăile. Moartea era un țesut contractil format din celulele unei muzici care ironiza într-un mod terifiant diferitele filosofii de a trăi ale oamenilor, pe care oricum medicina n-o putea îndepărta.

Slăbiciunea de a te lăsa la mâna destinului și de nu crede în menirea ce ți-a fost dată este o întrerupere a experienței de a aparține unei lumi mici într-o lume mai mare.

Daimon, sau alegerea propriului eu, astfel ar fi caracterizat John Fowles răspunsul pe care eu îl ofeream morții. Amintindu-mi astfel de eroul lui, care se privea constant în interior unei camere:

„Se vedea pe sine ca un admirator profund al artei dar incapabil să o creeze. Avea un sentiment identic cu cel încercat în confruntarea cu marii compozitori sau interpreți, cu marii pictori, în fața unor spectacole extraordinare pe scenă sau pe ecran, în fața acelora care știau să facă dovada forței talentului lor - și care, implicit, demonstra propria lui incapacitate și dispreț pentru arta urbană căreia i se dedicase, o artă fără riscuri, dependentă, plină de compromisuri."

Menirea vieții mele era să mă caut pe mine însumi între culoarele unei morți care mă ocolea și ariile unei vieți care îmi era total necunoscută. Mă îndoiesc că aș fi putut să disting clar o parte importantă a aspectelor de leadership. La acel moment creația mea era un mod de a mă revela ca un izvor al vieții într-o lume muritoare, într-o dependență de subtilitățile esenței de a mă socoti viu și predestinat să fac schimbări.

Sensul pe care îl dai vieții depinde de virtutea transpunerii tale într-un rol de coșmar din care să evadezi printr-o cucerire a putinței de a te autodepăși prin faptul că accepți termenii și condițiile unor legi lumești (sau divine) care te dezavantajează.

Este de datoria fiecărui om să-și actualizeze sensul de înfruntare a provocărilor evenimentelor lumii în marea întindere a fronturilor pe care luptă, corelată cu capacitatea de a lua decizii și de a evalua impactul acestora.

Un front al negării realităților manipulate de forțele naturii sau divine, un front al refuzului de a fi dependent de un context particular, un front al definirii personalității care își găsește ecou în lupta cu morile de vânt și un front al libertății de a fi dependent de ceea ce experimentezi printr-o trăire a omului transformat.

Nu trebuie să pierzi pe niciun front, ci să strălucești pe fiecare, și pe frontul durerii, și pe frontul miracolului revelării divinului sau a naturii tale esențiale. Dacă nu vrei ca viața ta să capete valențe de decor, dovedește-ți că ești câștigător în orice confruntare.

Leadershipul este impactul pe care îl ai asupra evenimentelor care îți pun la grea încercare capacitatea de a lua decizii cu privire puterea de a rămâne consecvent propriilor idei despre sensul vieții într-o lume care nu mai crede în miracole.

Am uitat să mor este rodul unei însuflețiri manifestată prin forța de a experimenta lupta contra vieții. O viață al cărei determinism se explică prin înlănțuiri de cauze și efecte care nu pledează întotdeauna în favoarea ta.

* Notă: World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/am-uitat-sa-mor.html